

Odvolací soud tudíž nepochybil po právní stránce dospěv k úsudku, že dovolatel jest bezdůvodně obohacen na úkor žalobce a že jest podle § 1431 obč. zák. povinen nahraditi mu částku vypočtenou odvolacím soudem, jejíž výši dovolatel nenapadá.

Čís. 9200.

Exekuce na základě říšskoněmeckého exekučního titulu.

Není-li z rozsudku přiloženého k exekučnímu návrhu patrné, že německý rozsudečný soud byl příslušný podle československého práva, bylo na vymáhající straně, by přiložila aspoň žalobu uplatňující důvod příslušnosti podle předpisu shodného s předpisy zdejší jurisdikční normy.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, R I 704/29.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku říšskoněmeckého soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl exekuční návrh.

Důvody:

Podle § 55 druhý odstavec, první věta ex. ř. měl navrhovatel dokázati kromě jiného též náležitosti požadované ve smyslu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. § 328 čís. 1 a 2 civilního řádu soudního platícího v německé říši. To se nestalo. Z rozsudku přiloženého k exekučnímu návrhu není patrné, že německý soud rozsudečný byl příslušným podle čl. zákona, neboť o příslušnosti není v něm zmínky. Záleželo na vymáhající straně, by přiložila aspoň žalobu uplatňující důvod příslušnosti podle předpisu shodného s předpisy zdejší jurisdikční normy, jež nevyžadují zvláštního listinného dokladu, spokojující se s údaji žaloby. Nebyla prokázána ani náležitost čís. 2 t. j. že žalovanému byly obsílka neb opatření, kterým byl spor zahájen, doručeny buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany československé. Nedostatky ty, na něž poukázal povinný již v rekursu, postačují ke změně napadeného usnesení zamítnutím exekučního návrhu.

Čís. 9201.

Otázku jsoucnosti a splatnosti zabavené pohledávky nelze rozvinouti a řešiti při povolení exekuce ani při rozhodování o návrhu na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř., nýbrž teprve v případném sporu s podlužníkem.

Pozemková reforma.

Na hyperochu, vyplývající pro dlužníka z přejímací ceny za zabraný majetek, jest přípustna exekuce.

Státní pozemkový úřad není pokladnou ve smyslu dvorského dekretu ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, R I 767/29).

Státní pozemkový úřad navrhl, by byla zrušena exekuce povolená zabavením nároku povinné strany na vydání případného přebytku přejímací ceny, příslušejícího povinné straně proti Státnímu pozemkovému úřadu podle dodatkové dohody sjednané dne 14. února 1929 ve výši plus minus 610.000 Kč. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Návrh na zrušení exekuce opřel Státní pozemkový úřad o to, že pohledávka povinné strany za Státním pozemkovým úřadem plus minus 610.000 Kč podle dodatkové dohody ze dne 14. února 1929 není dosud likvidní ani splatná, takže exekuce na ni není přípustná podle dvor. dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. Ustanovení tohoto dvorského dekretu však na projednávaný případ nelze vztahovati. Státní pozemkový úřad, jehož agendu stanovil zákon ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n., není pokladnou určenou k tomu, by sprostředkovala výplaty, jimiž jest stát povinen, by přijímala platební příkazy příslušných úřadů a prováděla poukázané platy. Státní pozemkový úřad musí ovšem konati také platy, vyplácti přejímací ceny, ale přes to není pokladnou ve smyslu citovaného dvorského dekretu, neboť nevyplácí na poukazy jiných státních úřadů, nýbrž plní jen závazky, v něž sám vešel prováděním pozemkové reformy. Citovaný dvorský dekret sám svým odůvodněním omezuje se na případy, kde platební poukaz ještě nebyl vydán ani ještě není známa pokladna, která bude míti vykonati plat, čehož však u Státního pozemkového úřadu není, neboť pokladna ta jest známa; jest to ona, která jeho platební prostředky chová k jeho použití. Není tedy exekuce na hyperochu nepřípustná, neboť nevádí tomu ani náhradový zákon ani předpisy práva formálního a bylo proto stížnosti vyhověti a usnésti se tak, jak výše uvedeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Odkazuje se na důvody čís. 7832 sb. n. s., s nímž se důvody napadeného rozhodnutí rekursního soudu shodují a jež stížnost Státního pozemkového úřadu se ani nesnaží vyvracetí, vůbec na ně nereagujíc, nýbrž prostě zaujala stanovisko opačné, vyvrácené v rozhodnutí tom, kde doličeno, že dvorský dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. tu není závadou. Co však se týče další námitky, že zabavená pohledávka není nejen dosud likvidní a splatná, nýbrž ještě ani existentní, ježto prý dodatek k dohodě datovaný ze dne 14. února 1929 nebyl dosud ani spolukontrahentem (exekutem) podepsán a proto také ani presidentem Státního pozemkového úřadu dosud schválen, tu sluší odvěti, že při povolení exekuce a rozhodování o návrhu na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř., o jakýž jde, nelze otázku existence zabavované (zabavené)

pohledávky rozvinouti a rozhodovati, poněvadž v návrhu musí majetkový předmět, na nějž se vede exekuce, býti toliko »poznačen« (§ 54 čís. 3 a § 63 čís. 4 ex. ř.), je-li to pohledávka, jen podle všech podstatných znaků udána, nikoli ale prokázána co do své existence, a návrh podle § 39 čís. 2 ex. ř. na zastavení exekuce vyžaduje ke své důvodnosti sice, by pohledávka byla z exekuce vyňata, nikoli však nestačí pouhé popření její existence, což vše znamená, že otázka existence její, t. j. její platný vznik může býti rozebírán teprve ve sporu, jenž se musí s podlužníkem vésti, když dobrovolně neplatí (§ 308 a 316 ex. ř., tento ve spojení s § 1397 a násl. obč. z.), což ovšem platí i o její splatnosti. Zkrátka Státní pozemkový úřad byl by mohl, když dv. dekret shora citovaný proň neplatí, uplatňovati jen, že vedení exekuce je na hyperochu přejímací ceny »podle stávajících předpisů nepřipustné« (§ 39 druhý odstavec a § 295 druhý odstavec ex. ř.), ale takovým předpisem, když právě onen dvorní dekret jím není, svůj návrh nedoložil.

Čís. 9202.

Účinnosti mimosoudní nájemcovy výpovědi, obsahující údaje § 562 c. ř. s., není na závadu, že byla doručena manželce pronajímatelky, pakli se pronajímatelka o výpovědi zavčas dozvěděla. Byl-li nájemní poměr zrušen výpovědí, nelze pronajímateli přisouditi nájemné za dobu, po kterou bývalý nájemce najaté místnosti přes to dále užíval.

Z toho, že nájemce nevyklidil včas úplně vypovězené místnosti, nelze ještě usuzovati, že mlčky uzavřel novou nájemní smlouvu po výpovědní lhůtě.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, Rv I 1483/28.)

Žalovaný najal od žalobkyně skladiště. Proti žalobě o zaplacení nájemného za poslední čtvrtletí 1927 namítl žalovaný, že zrušil smlouvu tím, že žalobkyni doporučeným dopisem ze dne 11. července 1927 dal písemnou výpověď s tím, že najaté místnosti do 1. října 1927 vyklidí a odevzdá, že žalobkyně proti výpovědi nevznesla námitky u soudu, takže se výpověď stala platnou a tím nájemní smlouva v září 1927 byla zrušena. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: První otázkou jest, zda dopisem žalovaného ze dne 11. července 1927 byla dána účinná výpověď z najatých místností. Tuto otázku jest rozřešiti kladně. Z obsahu dopisu jest zřejmo, že nájemce skladiště v domě žalující strany vypovídá je s tím, že je od 1. října 1927 vyklidí. Jest tu označena přesně místnost, již se výpověď týče, an jiné místnosti vypovídající v domě strany žalující neměl, a jest přesně udán i čas, kdy nájemní poměr měl skončiti. Obsahoval tudíž dopis žalovaného ze dne 11. července 1927 náležitosti, jež pro výpověď jsou § 562 c. ř. s. předepsány a jež ve smyslu § 565 c. ř. s. úplně stačí pro výpověď mimosoudní, která ne-